

MSB 283

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers – directeur: David R. Hettema

Datering van de profetische boeken van de Bijbel

Door M.B. Hammond

De achtergronddatering van de koningen van Juda vormt de basis voor het dateren van de profeten (zie More Seed & Bread MSB282 *Datering van Juda's Koningen*).¹

De profetie van Jona is het eerste boek (850 v.Chr.). Jona werd naar de grote stad Nineve gestuurd om haar tot bekering op te roepen. Jona was een patriot en wilde Gods opdracht niet uitvoeren, omdat hij zag dat de Assyriërs machtig aan het worden waren en binnenkort kleinere landen zoals Israël zouden ruïneren. God gaf hem een boodschap om aan de Assyriërs over te brengen en het gevolg was: **“de mannen (misschien wel meer dan 200.000 mensen) van Nineve geloofden God en riepen een vasten uit en bekleedden zich, van groot tot klein, met rouwgewaden”** (Jona 3:5)². Toen God hun onderwerping zag, had Hij medelijden en trok Hij de voorbereide ramp terug. Jona volgde het woord van Yahweh.

¹ Zie <https://lachairoi.org/moresb>

² Citaten zijn uit de Nieuwe Vertaling 1951 van het NBG, tenzij anders vermeld.

Joël was een profeet die na Elia kwam (875-850 v.Chr.). Het boek maakt geen melding van de Assyriërs, maar vestigt de aandacht op de historische vijanden van Israël, de Filistijnen, Feniciërs, Egyptenaren en Edomieten (Joël 3:4,19). De inhoud duidt op een datum rond 830 v.Chr., voordat de Assyriërs een supermacht werden. Dit wordt 'datering op grond van de inhoud' genoemd, aangezien er geen koning wordt vermeld. Joël is in de eerste plaats geschreven aan de tien noordelijke stammen, waarin hij hen oproept tot bekering en om terug te keren tot de Heer vanuit hun afgoderij. Het boek Joël is erg moeilijk precies te dateren, maar Ussher stelt dat rond 800 v.Chr. (*Halley's Bible Handbook* dateert het rond 840-830 v.Chr.). Aangezien alle koningen van Efraïm-Israël afgodendienaars waren (aanbidders van het gouden kalf of van Baäl) vanaf de tijd van Jerobeam (ongeveer 980 v.Chr.), is de oproep aan hen om terug te keren tot God en dat Hij dan misschien de slechte dingen die voorspeld waren, zou uitwissen (Deut.29:18-29 en 32:15-31). God belooft Zijn zegen over Israël in Joël 3:18-21, samen met de verlossing die in Joël 2:18-32 wordt voorgesteld. Petrus citeert in zijn toespraak op de Pinksterdag uit dat gedeelte en maakt duidelijk dat het Koninkrijk van God deze verlossing zal zijn, waarbij het volk en de aanbedding van Yahweh worden hersteld.

De volgende profeet is Amos, die zijn profetie uitsprak (en opschreef) **“over Israël in de dagen van Uzzia, koning van Juda (810-758 v.Chr.), en in de dagen van Jerobeam, zoon van Joas, koning van Israël (824-782 v.Chr.), twee jaar vóór de aardbeving”** (Amos 1:1). Amos werd geschreven rond 800-780 v.Chr., wat binnen de periode valt waarin deze koningen regeerden. Dit boek is gericht tot beide volken, maar in het bijzonder tot de tien noordelijke stammen. God spreekt Zijn oordeel uit over de naburige volken en over Juda en Israël, maar net als bij Joël legt God uit dat er een herstel van Israël zal komen (Amos 9:11-15) en dat zij de zegeningen van God zullen ontvangen. De profeten Hosea, Jesaja en Micha zijn van bijna dezelfde periode. De profetie van Hosea vond plaats **“in de dagen van Uzzia (810-758 v.Chr.), Jotam (758-742 v.Chr.), Achaz (742-726 v.Chr.) en Jechizkia (726-696 v.Chr.), koningen van Juda, en in de dagen van Jerobeam, de zoon van Joas, koning van Israël(824-782 v.Chr.)”** (Hos.1:1). Het is duidelijk dat Hosea's profetie meerdere jaren duurde, ongeveer van 780 tot 720 v.Chr., en dat hij waarschijnlijk de nederlaag van Israël en de ballingschap naar Assyrië heeft meegemaakt (ongeveer 721 v.Chr.). Hij vertelt over de straf die Israël krijgt, maar hij vertelt ook over toekomstig herstel (Hos.2:14-23) en zegeningen (Hos.14:1-9). Gods liefde voor Israël wordt opnieuw bevestigd (Hos.11:1-12) en Hij veroordeelt hun afgoderij. Dat is voornamelijk gericht tegen de tien noordelijke stammen.

Het boek Jesaja begint met: **“Het gezicht van Jesaja, de zoon van Amoz, dat hij heeft gezien over Juda en Jeruzalem in de dagen van Uzzia (810-758 v.Chr.), Jotam (758-742 v.Chr.), Achaz (742-726 v.Chr.) en Jechizkia (726-696 v.Chr.), koningen van Juda”** (Jes.1:1). Dit zijn dezelfde koningen die in de inleiding van Hosea worden genoemd. Maar men denkt dat Jesaja is omgekomen door toedoen van Manasse (696-641 v.Chr.), de slechte zoon van Hizkia, kort nadat deze aan de macht was gekomen. De profetieën van Jesaja beslaan dus de periode van ongeveer 755-700 v.Chr.

“Het woord des HEREN, dat tot Micha, de Morastiet, kwam in de dagen van Jotam (758-742 v.Chr.), Achaz (742-726 v.Chr.), Jechizkia (725-696 v.Chr.), koningen van Juda, hetwelk hij geschouwd heeft over Samaria en Jeruzalem” (Micha 1:1). Hoewel Micha een compacter boek is dan Jesaja, beslaat het ongeveer 745-720 v.Chr. Net als Jesaja en Hosea heeft hij waarschijnlijk meegemaakt hoe de Assyriërs Israël gevangen namen en met de Arameeërs in ballingschap brachten naar het land Kir (Amos 1:5).

Er is een periode van profetische stilte van ongeveer 70 jaar vanaf Jesaja tot de tijd van Sefanja, die zijn profetie rond 630 v.Chr. schreef. Het eerste vers van Sefanja luidt: **“Het woord des HEREN, dat kwam tot Sefanja, de**

zoon van Kusi, de zoon van Gedalja, de zoon van Amarja, de zoon van Hizkia, in de dagen van Josia, de zoon van Amon, de koning van Juda” (Sef.1:1). Deze genealogie van vier generaties is ongekend onder de profeten, maar werd waarschijnlijk gegeven om de familierelatie tussen de profeet en koning Josia duidelijk te maken.

Ze waren beiden verwant aan Hizkia en dus verre neven. Aangezien Josia op 8-jarige leeftijd koning werd (639 v.Chr.), was hij waarschijnlijk ongeveer 18 toen hij met de profetie van Sefanja werd geconfronteerd. Het is duidelijk dat God dit boek heeft gebruikt om de koning tot bekering te brengen. De Joden hadden 55 jaar onder de slechte koning Manasse geleefd, dus er waren nog veel mensen die Baäl en andere afgoden aanbaden. Na de waarschuwingen en gevaren van ongehoorzaamheid voorspelt de profeet de hereniging en terugkeer van Israël.

Het boek Jeremia begint als volgt: **“De woorden van Jeremia, de zoon van Chilkia, uit het priestergeslacht te Anatot in het land van Benjamin; tot wie het woord des HEREN kwam ten tijde van Josia (640-609 v.Chr.), de zoon van Amon, de koning van Juda, in het dertiende jaar van diens regering (627 v.Chr.), en verder ten tijde van Jojakim (608-597 v.Chr.), de zoon van Josia, de koning van Juda, tot aan het einde van het elfde jaar van Sedekia (586 v.Chr.), de zoon van Josia, de koning van Juda, tot de wegvoering van Jeruzalem in de vijfde maand”** (Jer.1:1-3). Zo strekte Jeremia’s profetische roeping zich uit van 627 tot 586 v.Chr. Zijn laatste hoofdstuk beschrijft de definitieve verwoesting van Jeruzalem. Zijn vader, Chilkia, had de ongebruikte Thora in de tempel gevonden. Hij bracht deze naar Josia, en nadat hij deze had gelezen, scheurde de koning zijn kleren en vroeg Chilkia om voor hem God te raadplegen (II Koningen 22). De Heer reageerde op zijn nederigheid en Josia voerde vele hervormingen door en verwijderde afgoden uit het land.

De profetie van Nahum werd als waarschuwing naar Nineve gestuurd dat zij vernietigd en volledig geruïneerd zouden worden. De datum ervan is onzeker, maar waarschijnlijk niet tijdens het bewind van Hizkia. De Egyptische hoofdstad Thebe was rond 661 v.Chr. in handen gevallen van de Assyriërs, dus Nineve zou op dezelfde gruwelijke wijze ten val komen (Nahum 3:8-10). De datum van Nahum is ongeveer 630 v.Chr. (ongeveer 20 jaar voordat de Babyloniërs de Assyriërs versloegen in 609 v.Chr.).

De profetie van Habakuk is enigszins onduidelijk, maar aangezien deze beschrijft dat de Chaldeeën Juda in ballingschap zouden sturen, dateert deze van ongeveer 610 v.Chr. of kort voor de slag bij Karkemis (606 v.Chr.), waarin Nebukadnezar Farao Neko van Egypte heeft verslagen. Dit boek vormt een laatste waarschuwing aan de koningen van Juda die de profeten, zoals Jeremia, bleven negeren. Ook Gods verlossing van Zijn volk komt aan bod.

De profetie van Obadja waarschuwt tegen Edom (586 v.Chr.), de aartsvijand van Juda die zich bij Nebukadnezar had aangesloten bij de definitieve verwoesting van Jeruzalem en de tempel. Kort en bondig vertelt het over de verwoesting van Edom, die daarna door Nebukadnezar zou plaatsvinden.

De profetie van Daniël begint met de woorden: **“In het derde jaar der regering van Jojakim, de koning van Juda (606 v.Chr.), kwam Nebukadnessar, de koning van Babel, naar Jeruzalem en belegerde het”** (Dan.1:1). Daniël ging toen in ballingschap. Daniël diende de Chaldeeuwse koningen. Toen de Meden en Perzen de macht overnamen, diende Daniël de Babylonische en Perzische koningen (Belsassar, Kores). Hoofdstuk 6 introduceert Darius, die als regent optrad ten tijde van Daniël’s positie (536 v.Chr.) als eerste gouverneur in Perzië. Hoofdstuk 8 gaat terug naar het derde jaar van Belsassar (538 v.Chr.) en dat is de tijd waarin de Perzen de Chaldeeën versloegen. Hoofdstukken 9 en 11 spelen zich af in het eerste jaar van Darius (536 v.Chr.) en geven inzicht in het boek Openbaring en de laatste dagen van het koninkrijk.

Ezechiël ging in 597 v.Chr. in ballingschap in het land van de Chaldeeën en Ezechiël 1:2 vertelt ons dat het woord van de Heer tot hem kwam in ballingschap in **“het vijfde jaar der ballingschap van koning Jojakin”**, ofwel rond 593 v.Chr. In hoofdstuk 11 wordt Gods vertrek uit de tempel uitgebeeld (586 v.Chr.). De verschillende hoofdstukken zijn goed gedateerd en houden de Joodse gevangenen op de hoogte van hun vaderland.

Vluchtelingen meldden dat Jeruzalem was ingenomen (586 v.Chr.). De profetieën van Ezechiël beslaan ongeveer 21 jaar, van 593 tot 572 v.Chr.

De boeken Ezra en Nehemia zijn geen profetieën maar geschiedschrijving en in het oorspronkelijke Hebreeuws vormden beide boeken één tekst. Ezra beschrijft in detail de proclamatie van Kores (536 v.Chr.) die Jozua, de priester, en Zerubbabel, de gouverneur, stuurde om de tempel in Jeruzalem te herbouwen. Terwijl zij de tempel herbouwden, stuitte de stad op veel tegenstand van de lokale bevolking. De fundering van de tempel bleef 16 jaar lang onafgewerkt, totdat de profeet Haggai en Zacharia kwamen, die door God waren aangesteld om de voltooiing ervan te voorspellen en de mensen weer aan het werk te krijgen. Ze kregen de steun van een andere koning, Darius, die het edict van Kores onderzocht en de tempel werd in vier jaar tijd voltooid (ongeveer 516 v.Chr.). De geschiedenis van Ezra werd rond 454 v.Chr. geschreven, toen Artaxerxes I (Longimanus) hem terugstuurde naar Jeruzalem (Ezra 8).

De datering van Maleachi wordt geschat op ongeveer 400 v.Chr. Bullinger geeft een datum van ongeveer 370 v.Chr. omdat hij de 400 jaar van stilte meet vanaf Maleachi tot het dienstwerk van Christus. Maleachi hekelde het feit dat de priesters Gods wetten schonden door gebrekkige dierenoffers te brengen en opnieuw gemengde huwelijken met niet-Hebreeuwse volken toe te staan, wat zowel Ezra als Nehemia hadden veroorzaakt. Het boek profeteert over Gods plan om Israël te herenigen en te zegenen, en zegt ons: **“Zie, Ik zend u de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des HEREN komt. Hij zal het hart der vaders terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaders...”** (Mal.4:5-6). God zorgde ervoor dat Hij door middel van deze profeten aan Israël duidelijk maakte: **“Gedenkt de wet van Mozes, mijn knecht, die Ik hem op Horeb (Sinai) geboden heb voor gans Israël, inzettingen en verordeningen”** (Mal.4:4).

Gepubliceerd in april 2009